

**BJØRN
SORTLAND**

**TIMO
PARVELA**

**PASI
PITKÄNEN**

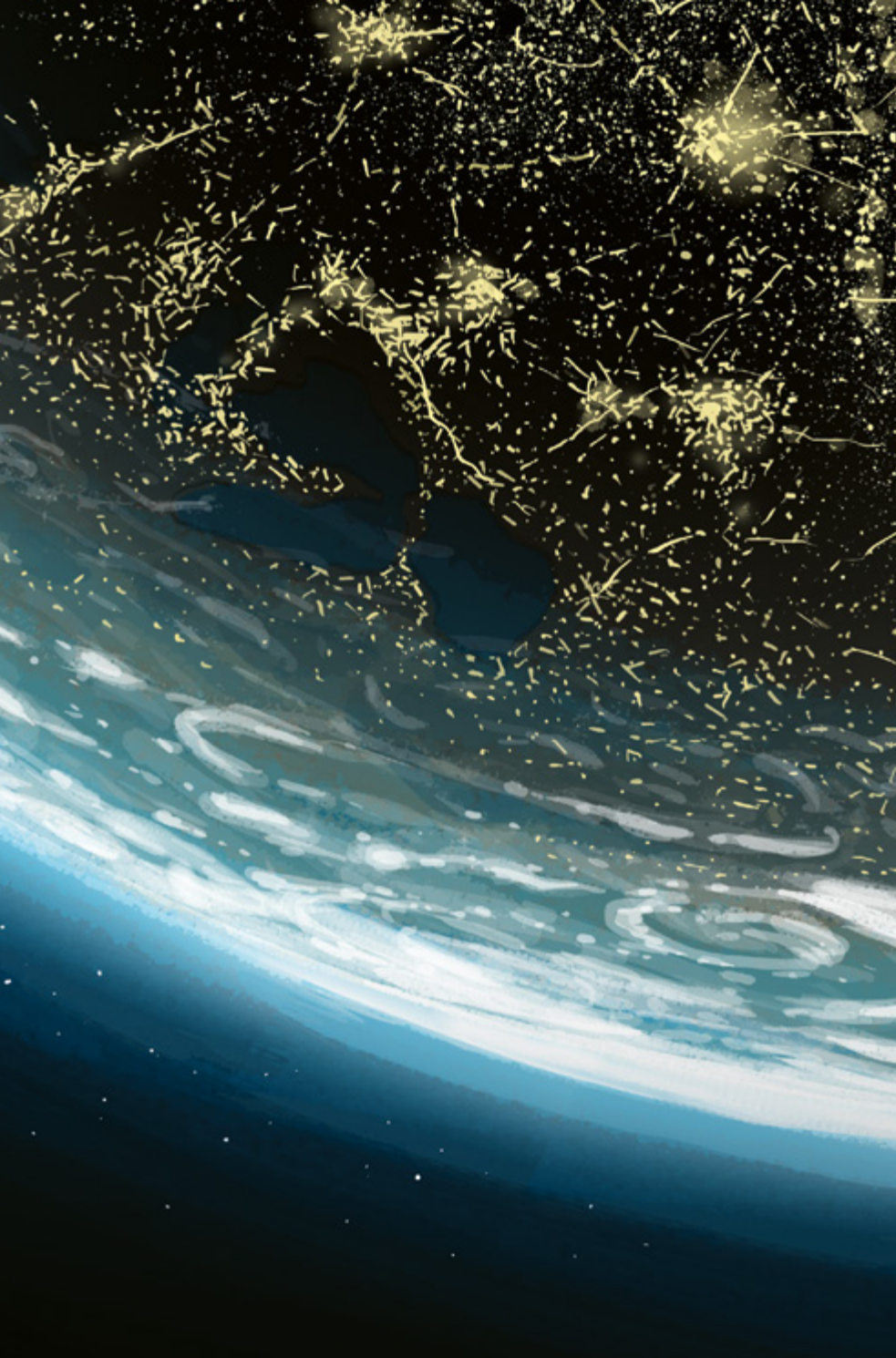
KEPLER62

GALACTIC EDITION

KIRJAT 3 & 4: MATKA / PIONEERIT

WSOY

The background is a deep space scene featuring a dark, swirling nebula in shades of blue and black. Numerous small, bright white stars are scattered throughout the field of view, creating a sense of vastness and depth.

KEPII GALACTIC

ER62

EDITION

SISÄLLYS:

KIRJA KOLME: MATKA	11
KIRJA NELJÄ: PIONEERIT	165
LUONNOSKIRJA	288

KEPLER62: Galactic Edition

Kirja kolme: Matka

Kirja neljä: Pioneerit

Teksti © Timo Parvela, Bjørn Sortland 2016

Kuvitus © Pasi Pitkänen 2016

Norjankielisen alkuteoksen KEPLER62 –

Pionerer suomennos © Outi Menna 2016

Teoskokonaisuus © Tekijät ja

Werner Söderström Osakeyhtiö 2020

Graafinen suunnittelu Pasi Pitkänen

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46420-5

Painettu EU:ssa

KEPLER62

KIRJA KOLME: MATKA

TIMO PARVELA

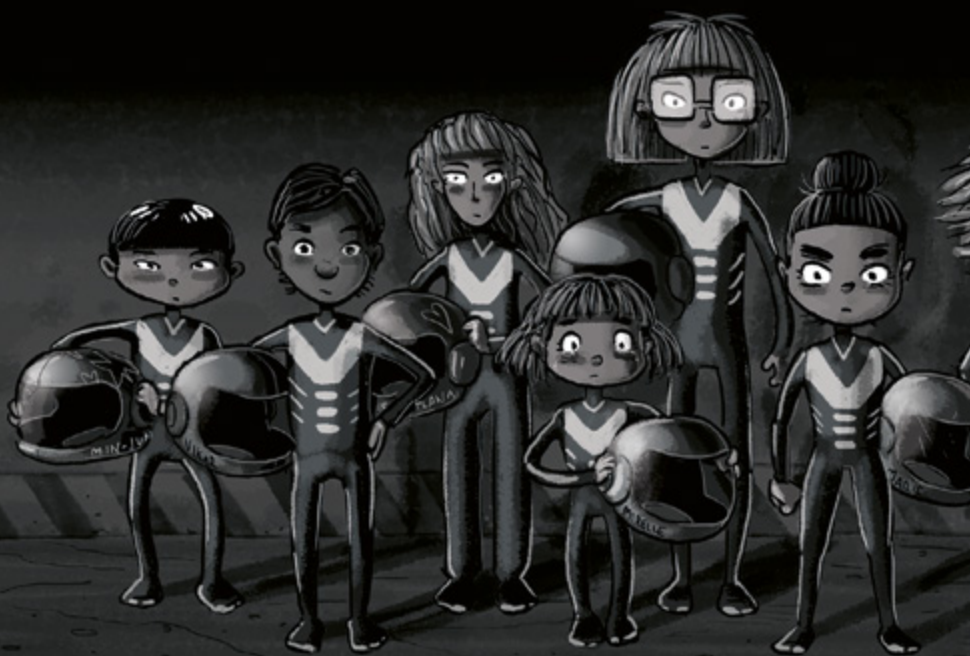
BJØRN SORTLAND

KUVITUS

PASI PITKÄNEN

KIRJA KOLME: MATKA

1.

– Pelottaako sinua?

– Ei tietenkään. Miksi pelottaisi?

– Ajattelin vaan. Me lähdetään kuitenkin aika kauas. Kauemmas kuin kukaan aiemmin. Eikä paluuta ole. Matka on vaarallinen. Meidät nukutetaan vuosiksi, emme tiedä mikä meitä odottaa perillä ja...

– Pelottaa.

– Niin minuakin.

Ari kietoi kätensä Jonin ympärille. Pikkuveli oli hauras kuin posliinieläin. Sellainen, jota pidetään ikkunalaudalla ja jolta yleensä puuttuu korva tai häntä.

– Sankareita! Sellaisia te olette, ja tässä siitä todiste, kenraali Livingstone heilautti kättään ja virtuaalilehden sivu ilmestyi huoneen seinälle. Heidän kasvonsa täyttivät etusivun. Kuva oli otettu koulutusleirin puolivälissä, kun he olivat ensimmäistä kertaa sovittaneet henkilökohtaisia varusteitaan: happilaitetta, varustevyötä ja kypärää.

Ympärillä häärännyt valokuvaaja oli herättänyt hämmennystä. Syy hänen läsnäoloonsa selvisi nyt. Käsivarrella lepäävät kypärät näyttivät kuvissa hyviltä ja yhteishallituksen logo oli selvästi näkyvillä joka otoksessa. Oli kuitenkin pakko myöntää, että he näyttivät vakuuttavilta. Kaikki kaksitoista.

– Missä se norjalainen tyttö on? Joni kuiskasi.

Ari vilkaisi ympärilleen. Yksitoista! Marie puuttui joukosta. Heitä oli valkoisessa auditoriossa vain yksitoista.

Ari kohautti hartioitaan. Tytössä oli alun perinkin ollut jotain erikoista. Ehkä hänellä oli joku salainen tehtävä. Tai sitten häntä ei vain huvittanut osallistua tähän hengennostatusilaisuuteen. Ei sillä, että tilaisuus olisi ollut jotenkin vapaaehtoinen. Mikään koulutusleirillä ei ollut vapaaehtoista. Tosin heidän keskuudessaan kiersi myös huhu, että Marie oli ottanut muitakin vapauksia säännöistä. Että hän oli karannut vartijoilta ja tunkeutunut alakerrassa olevalle salaiselle osastolle. Ja tavannut siellä avaruusolennon, joka oli sekoittanut hänen päänsä. Aivot olivat kuulemma kiehuneet ja valuneet puurona korvista ja... joopa joo.

– Te olette maailman toivo. Teidän kapeilla harteillanne lepää ihmiskunnan tulevaisuus. Te

olette ihmiskunnan pioneereja ja raivaatte elin-tilaa sinne, missä ihminen ei ole koskaan käynyt.

Vanha kenraali katsoi heitä isällisesti hymyillen. Hän antoi huomiotaan jokaiselle erikseen. Tai siltä heistä ainakin tuntui. Voihan olla, että ukko ei vain nähnyt kunnolla ja yritti nyt epätoivoisesti etsiä jotain kiinnekohtaa katseelleen.

Nuori sotilas ilmestyi auditorion ovelle. Hän nyökkäsi kenraalille, joka levitti kätensä kuin siunatakseen heidät.

– On aika. Olkaa kunniaksi ihmiskunnalle.

Yksitoista. Heidä oli hurraavan ja lippuja heiluttele-
van väkijoukon keskellä edelleen vain yksitoista,
kun avojeepit kuljettivat heitä kohti kiitoradan
päässä kiiltelevää metallihirviötä. Avaruussuk-
kula oli tankattu ja lähtövalmiina. Se kiidättäi-
si heidät avaruusasema ISS 4:lle, jossa saattueen
alukset odottivat. Kolme tähtipurjehtijaa, jotka
oli nimetty Kolumbuksen alusten mukaan: San-
ta María, Niña ja Pinta.

– Eikö Marie tule? Ari kysyi vieressään kävele-
vältä Olivialta, kun he olivat nousseet jeepeistä.

– Hän on jo aluksessa, luutnantti Colin sanoi
töksähtäen ja katsekontaktia vältellen.

Ari nyökkäsi ja keskittyi katselemaan ihmisiä,
jotka olivat kerääntyneet erämaakentän laiduille.

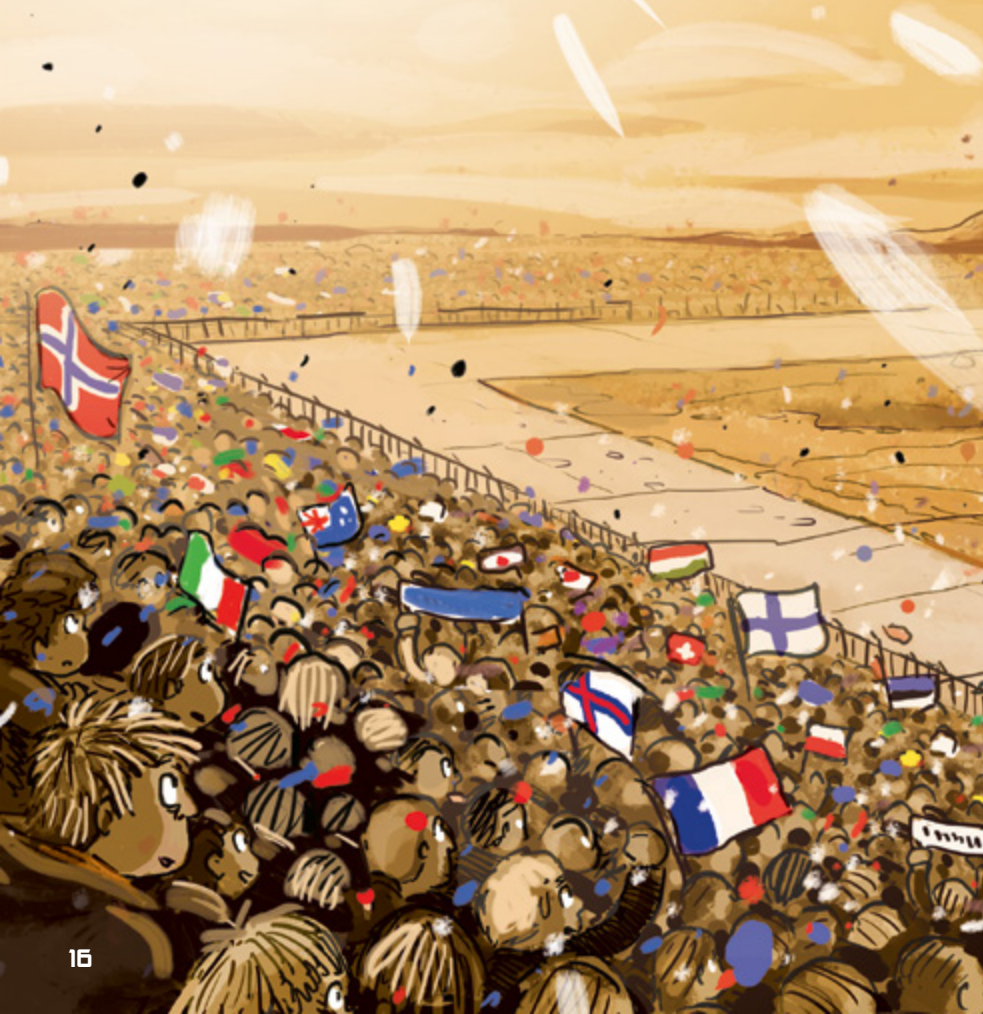

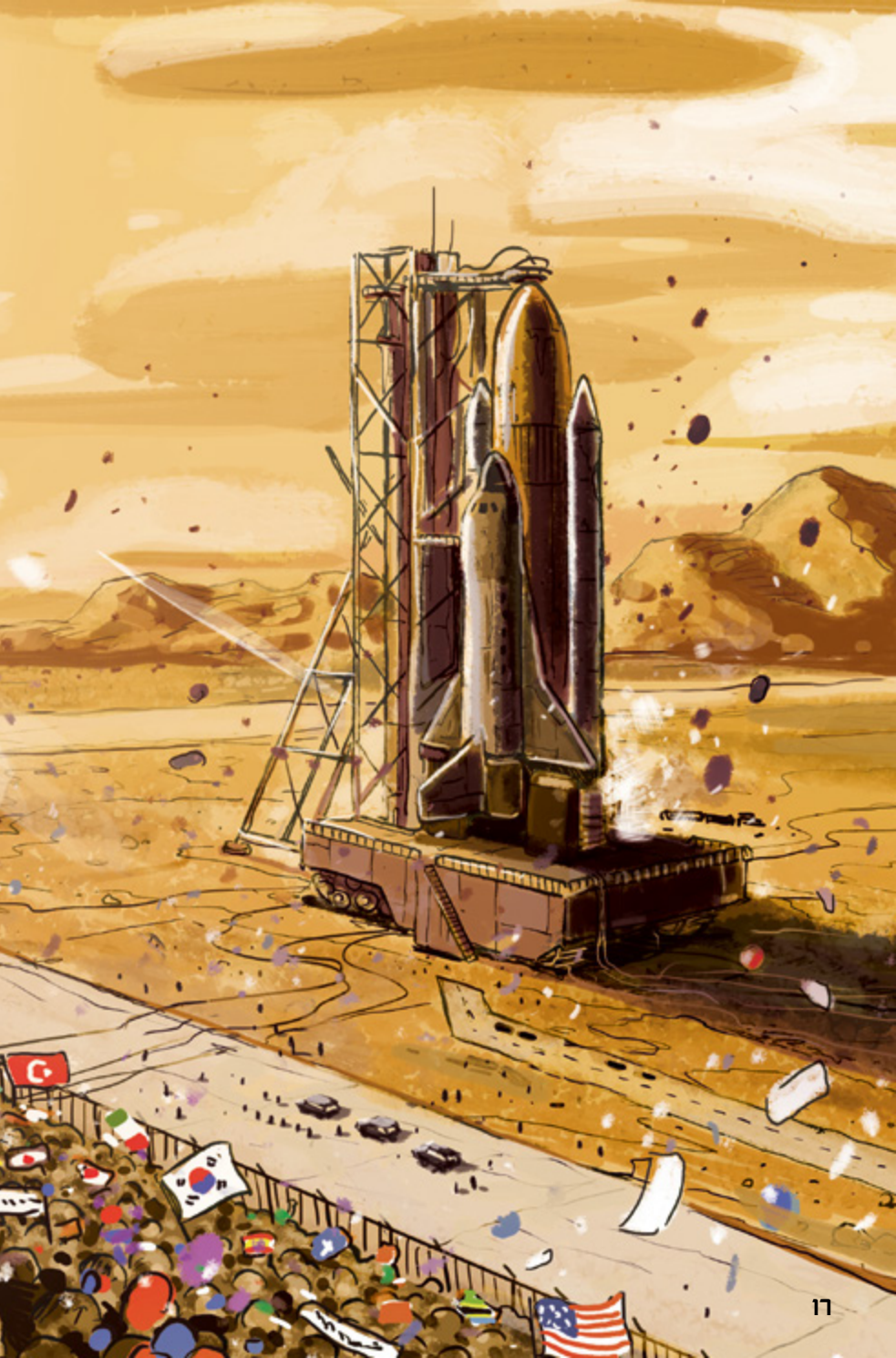
Se oli varmasti ensimmäinen kerta, kun yleisöä oli päästetty Area51:n alueelle niin sankoin joukoin. Eivät he nytkään siellä vapaasti voineet liikkua. Väkijoukko oli ahdettu kahden teräsaidan väliselle alueelle, jonne oli rakennettu aina kahteenkymmeneen metriin nouseva katsomo, mutta oli joka tapauksessa selvää, että tapahtumasta haluttiin ottaa kaikki irti. Saattue. Pioneerit. Löytöretkeilijät etsimässä uutta mannerta.

Ari oli erottavinaan lippumeren seasta kotimaansa Suomen lipun. Hän mietti kuka sitä mahtoi heilutella.

– Jos se on äiti, Joni kuiskasi. Myös hän oli huomannut lipun.

– Tuskin. Ei hänellä olisi edes varaa matkustaa tänne saakka.

– Ehkä he ovat tuoneet hänet. Toivathan he meidätkin. Ei se näille olisi juttu eikä mikään, Joni intti.

– Tuskin, Ari tuhahti, mutta yritti kuitenkin tarkentaa katsettaan lipun heilutteliinaan. Se oli tietysti mahdotonta. Väkijoukko oli aivan liian kaukana, jotta kasvoja olisi voinut tunnistaa.

– Äiti katsoo tätä ainakin kotona. Koko maailma kuulemma katsoo, Joni sanoi hiukan heiveröisellä äänellä. Hänen omituinen ja tunnistamaton sairautensa oli lääkityksen ansiosta pysynyt kurissa koulutusleirin ajan, mutta ei poika silti entisellään ollut.

– Totta kai katsoo, Ari vakuutti. – Sinähän olet kuullut saman kuin minäkin. Kaikkien vanhemmat ovat antaneet tähän suostumuksensa. He haluavat vain meidän parastamme. He ovat onnellisia, koska me saamme tämän tilaisuuden ja meidän ansiostamme heistä huolehditaan koko heidän loppuelämänsä ajan.

– Uskotko sinä tuon kaiken? Joni kysyi.

Ari nielaisi ja vilkaisi veljeään. Ei, hän ei uskonut juuri mitään siitä propagandasta, jota sivistysupseeri oli heille leirin aikana syöttänyt. Mutta ei hänellä toisaalta ollut parempaakaan tietoa. Vain aavistuksia.

– Totta kai uskon. Äiti on varmasti onnellinen meidän puolestamme.

– Se välähdys äidin silmissä... muistatko? Joni kuiskasi.

– Me varmasti erehdyimme. Se oli vain... heijastus lampusta, Ari puristi pikkuveljen käsivartta.

– Tai kyynel, Joni sanoi vakavana.

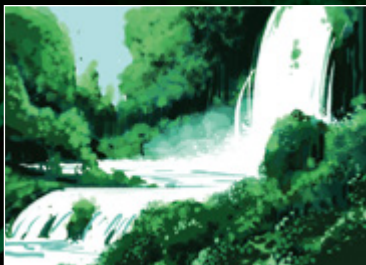
BE PART OF THE STORY!

GALACTIC EDITION sisältää huippusuositun Kepler62-sarjan osat kolme ja neljä yhteisniteenä sekä ennen julkaisemattomia kuvitusluonnoksia.

Kirjassa **Matka** tähtipurjehtijat kuljettavat lapsia kohti kaukaista planeettaa. Ari epäilee, että lähtijöille ei ole kerrottu kaikkea tulevasta tehtävästä. Kuka nukkuu aluksen ylimääräisessä kapselissa ja miksi Ari herää kesken lennon?

Kirjassa **Pioneerit** Kepler62 e osoittautuu kauniiksi ja elinkelpoiseksi planeetaksi. Paratiisissa on kuitenkin varjonsa – Jonin sairaus etenee ja ryhmä löytää jälkiä muista elollisista olennoista. Ovatko ne ystäviä vai vihollisia?

Suosikkikirjailijat Timo Parvela ja norjalainen Bjørn Sortland ovat yhdessä kuvittaja Pasi Pitkäsen kanssa luoneet Kepler62-maailman, jossa lapset kokevat seikkailuja tuntemattomalla planeetalla. Sarjaa on käännetty jo yli 20 kielelle.

9 789510 464205

L84.2

ISBN 978-951-0-46420-5

www.wsoy.fi

